

“Quan em llevo, miro abans el cel que no pas el meteosat”

Des de catorze anys, Alfred Rodríguez Picó (Barcelona, 1958) ha consagrat la vida a la meteorologia. Va començar al Servicio Meteorológico Nacional, es va convertir en un dels rostres més populars de TV3 i ara combina la feina per a la televisió i els diaris. De tot això, en parla ara que acaba de fer cinquanta anys.

El dia que aquest home de paraula fàcil i pell bruna va nàixer plovisquejava. No era una tempesta ni un aiguat incommensurable, però sí suficient per a inspirar en ell una curiositat cap a la meteorologia que resulta complicada d'explicar. Ningú a sa casa, al barri d'Horta de Barcelona, no s'havia interessat gaire per la qüestió. A només nou anys, ja tenia el seu primer observatori meteorològic, i d'aleshores ençà no ha parat d'alimentar la seua curiositat per tot allò que ens ve del cel. D'aqueixa curiositat i de la seua capacitat per a comunicar, Rodríguez Picó n'ha fet una professió que l'ocupa des de fa 36 anys.

De tant de temps, conserva moltes anècdotes amb què pot farcir el currículum. Per exemple, quan treballava a l'observatori de Montjuïc i una branca d'un llamp va caure sobre el seu paraigua. O quan, per voler viure en directe un temporal de tramuntana al cap de Creus, va haver de sortir-ne a quatre grapes per tal de suportar els més de 200 quilòmetres per hora de vent. Tanmateix, això no consta al currículum. Sí que hi consta, per contra, la seua experiència a tres ràdios, dues televisions i cinc diaris. No és pas poca cosa per a algú que acaba de celebrar el mig segle de vida. Una efemèride que, diu, travessa “sense proble-

ma, amb ganes de treballar i potser amb la passió per la tecnologia una miqueta més accentuada que fa vint anys”.

—Com us va iniciar en la meteorologia?

—Doncs no ho sé, perquè diria que fou una cosa que va néixer en mi. A cinc anys m'agradava molt i a nou ja tenia el meu observatori meteorològic. Professionalment, vaig començar a Ràdio Barcelona, a setze anys, i en alguns diaris fent la informació meteorològica. A casa sempre ens havia agradat la natura, però aquesta passió per la meteorologia mai no s'havia manifestat en ningú.

—Com arribeu a TV3?

—A 14 anys vaig entrar a allò que se'n deia el Servicio Meteorológico Nacional, on encara es parlava del “cuadrante noroeste” per referir-se a Catalunya. Al Servicio col·laborava i feia cròniques per a la ràdio sense cobrar. Només era un noi i feies que el calia. Vaig començar a cobrar sou a Ràdio Barcelona, a 16 anys. Allà vaig començar a fer suplències per a diaris com *La Vanguardia*, *El Correo Catalán*, *El Noticiero Universal*... després per a *El Periódico* i *l'Avui*. El 1983 vaig entrar a Catalunya Ràdio i a la primavera del 1984 vaig entrar al *Telenotícies*, on em vaig quedar dinou anys.

—Des del Servicio Meteorológico Nacional a TV3 canviu d'idioma. Com va ser el canvi?

—El canvi d'idioma el vaig fer a Ràdio Barcelona, perquè alguns programes els feien en català i alguns altres en castellà. A poc a poc, ens hi vam anar acostumant. A més a més, com que a Ràdio Olot, on també havia treballat, ho fèiem tot en català, no hi hagué cap problema.

—En tot cas, el repte que teníeu davant era important. Es tractava de trobar un llenguatge meteorològic estàndard per a un mitjà de comunicació de masses.

—Vam recórrer a l'assaig de vocabulari meteorològic d'Eduard Fontserè

(fundador i director del Servei Meteorològic de Catalunya entre el 1921 i el 1939). L'utilitzàvem quan ens feia falta traduir del castellà al català algunes paraules tècniques.

—**Com recordeu aquells primers dies de TV3?**

—Amb molta passió. Va ser molt divertit. Tots els qui hi treballàvem érem conscients que estàvem davant un moment històric perquè era la primera televisió que sortia, després de la Televisió Espanyola. Els primers anys encara érem al carrer de Numància, a la Diagonal, amb uns platós petitets. No hi cabia ni una agulla i els mapes del temps eren cartolines on penjàvem els núvols, el sol... Els mitjans eren encara molt rudimentaris i modestos. El 1986 vam anar als nous estudis de Sant Joan Despí, on la tecnologia va canviar i, d'alguna manera, ens vam posar al dia.

—**Teníeu dues opcions: o reproduir l'esquema del *parte* o construir un model propi. I vaucollir la segona opció: us vaucollir una nova manera d'explicar el temps.**

—Les prediccions meteorològiques són les mateixes, però passa que per tal de transmetre-les pots fer-ho amb vocabularis diferents. Jo sempre he optat per una manera de parlar molt accessible, molt entenedora, amb un llenguatge molt planer, utilitzant paraules de carrer perquè tots els espectadors se n'assabentessin. I donant, és clar, la informació més veraç i correcta possible.

—**Diuen que heu creat escola, que vaucollir una nova manera de comunicar el temps.**

—Quan una cosa t'agrada molt i tens la possibilitat de transmetre-la és un gran privilegi. I això passa en la meteorologia i en tot. Perquè no tan sols es transmet una informació, sinó també una passió. Això és el que he intentat fer.

—**Com ho feu, per divulgar sense frivolitzar?**

—Es tracta de buscar les paraules adequades que volen dir allò que vols explicar científicament en termes entenedors. Per a explicar certes coses, ho pots fer com si fos un xou, amb pallasades incloses, com fan les televisions nord-americanes, o com si fossis un científic de llenguatge intel·ligible.

—**Hi ha qui diu que sou, en la meteorologia, allò que Puyal és en el futbol.**

—*Apa-li!* No ho sé, jo, això de les comparacions... A Puyal li agrada molt el futbol i a mi m'agrada molt la meteorologia, i cadascú fa allò que pot.

—**Al País Valencià teníeu una bona colla de seguidors. Ho percebieu?**

—I tant, abans d'internet, no us podeu imaginar quantes trucades i cartes rebíem del País Valencià, de Castelló, de València, d'Alacant, i de les Illes també. Era increïble, quanta gent seguia la informació meteorològica des del País Valencià.

—**Al novembre del 2002 vaucollir TV3. Què va passar?**

—Són dinou anys. I dinou anys fent telenotícies és molt. Jo tenia ganes de continuar fent coses, sempre relacionades amb la meteorologia, i disposar d'una miqueta de temps lliure. I vaig tenir la gran sort de trobar un programa setmanal, que faig el dijous a Barcelona Televisió. Faig articles a *El Periódico*... Ara dispo de temps lliure per a mi i per a tocar el clavecí, que és la meva segona passió.

—**Teniu un observatori meteorològic a casa. Quan no es dedica a res relacionat amb el temps, què fa Alfred Rodríguez Picó?**

—Aquest cap de setmana, per exemple, he treballat escrivint els articles per a *El Periódico* i preparant el programa de dijous a la televisió. Així que vaig agafar festa dilluns i me'n vaig anar a fer de pagès. Tinc una finca fora de Barcelona i cada volta que hi vaig en torno amb l'energia renovada.

—**Raimon deia que "al meu país no sap ploure". Tenia raó?**

—Sí, sí, és una forma frívola de dir que el temps és boig. És una forma de parlar del clima, no tan sols del País Valencià o de Catalunya, sinó de tots els països mediterranis, on hi ha èpoques llargues de sequera a l'estiu, i després a la tardor cauen aiguats de 100 litres o 200 en menys de 24 hores i causen estralls, riuades, rierades i a voltes víc-

“Després de dinou anys fent telenotícies volia tenir una miqueta de temps lliure”

times. Per això es diu que “al meu país no sap ploure”, a diferència dels països escandinaus o les illes britàniques, on cauen pluges no tan espiades i més moderades.

—**L'home del segle XXI es relaciona pitjor amb la meteorologia que no pas els seus avantpassats, malgrat disposar de més estris tecnològics que l'informen?**

—És clar. És que és molt diferent. No es pot comparar la forma de viure dels segles precedents amb la societat actual. El respecte a la natura el té sobretot la gent que viu fora de les àrees urbanes, encara que també trobem pagesos i pescadors que malmeten la natura. Però, en general, són més conscients de l'estimació que han de donar a la natura perquè, si la perjudiquen, es perjudiquen a ells mateixos.

—**Quan prepareu el temps, quan guanya la intuïció contra la tècnica?**

—S'ha de saber jugar una miqueta amb tot. La tècnica t'ajuda molt i molt. Ara mateix mirava radars, satèl·lits... i això t'ajuda. Però també has de fer de pagès o de pescador. La primera cosa que faig quan em llevo és mirar el cel, abans que no pas el radar o el meteosat. El cel et diu moltes coses. Després d'això ja ve tota la resta.

—**Hi ha a qui agraden els dies de pluja, des de darrere de la finestra. Quins dies us agraden més?**

—Ben variats, canviant... Les situacions monòtones m'avorreixen. Quan agafem un anticicló que dura una setmana, dues o un mes, no t'ho passes tan bé. A mi m'agrada quan hi ha d'haver tempestes, entrades de perturbacions... Sempre animen i t'ho passes millor!

—**Us agrada la música. Amb quina peça acompanyaríeu una bona tempesta?**

—Amb cap. La tempesta ja fa prou música. Quan mires una tempesta, l'has de mirar i l'has d'escoltar.

—**Aleshores, amb quina peça la comparariu?**

—Com que és un fenomen violent, on la natura s'expressa de manera contundent, la relacionaria amb el poema simfònic *La tempesta* de Txaikovski, una peça poc coneguda que ens ensenya què és una veritable tempesta.

Violeta Tena